

Pensionsversicherungsanstalt (Périodes d'éducation d'enfants à l'étranger) (věc C-576/20)

Datum rozhodnutí: 7. července 2022

Závěr: *Pokud dotyčná osoba nesplňuje podmínku výkonu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, aby pro účely přiznání starobního důchodu dosáhla toho, že členský stát odpovědný za vyplácení tohoto důchodu zohlední doby péče o dítě, které získala v jiných členských státech, je tento členský stát povinen tyto doby zohlednit, pokud tato osoba pracovala a platila příspěvky pouze v uvedeném členském státě, a to jak před, tak po přenesení svého bydliště do jiného členského státu, v němž uvedené doby získala.*

Skutkové okolnosti: Žalobkyně v původním řízení, CC, je rakouskou státní příslušnicí narozenou v roce 1957. Poté, co do 30. září 1986 vykonávala v Rakousku samostatnou výdělečnou činnost a následně studovala ve Spojeném království, se usadila začátkem listopadu 1987 v Belgii, kde dne 5. prosince 1987 a 23. února 1990 porodila dvě děti. Poté žila od 5. do 31. prosince 1991 v Maďarsku a od 1. ledna do 8. února 1993 ve Spojeném království. V době od 5. prosince 1987 do 8. února 1993 vychovávala žalobkyně v původním řízení své děti, aniž byla zaměstnaná, aniž získala dobu pojištění a aniž pobírala dávky z titulu péče o své děti. Dne 8. února 1993 se vrátila do Rakouska, kde vykonávala samostatnou výdělečnou činnost. V době od února 1993 do února 1994 se žalobkyně v původním řízení věnovala 13 měsíců péči o své děti v Rakousku, přičemž byla povinně pojištěna a odváděla příspěvky do rakouského systému sociálního zabezpečení. Následně v tomto členském státě pracovala a odváděla příspěvky až do svého odchodu do důchodu. Dne 11. října 2017 požádala žalobkyně v původním řízení o přiznání starobního důchodu u žalovaného v původním řízení, penzijního pojišťovacího ústavu.

Právní stránka: Žalobkyně v původním řízení pracovala a platila příspěvky pouze v členském státě, který je odpovědný za vyplácení jejího starobního důchodu, a to v Rakousku, a to jak před, tak po přestěhování do Maďarska a poté do Belgie, kde se věnovala péči o své děti, a dále ke dni rozhodnému pro zohlednění jejich dob péče o dítě pro účely

přiznání starobního důchodu v tomto členském státě nevykonávala v Rakousku zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost. Existuje tedy dostatečná vazba mezi dobami péče o dítě, které žalobkyně v původním řízení získala v zahraničí, a dobami pojištění získanými z titulu výkonu výdělečné činnosti v Rakousku. Je tedy nutno vycházet z toho, že právní předpisy tohoto členského státu je nutno použít za účelem zohlednění a započtení těchto dob pro účely přiznání starobního důchodu uvedeným členským státem. Je rovněž nesporné, že pokud by žalobkyně v původním řízení neopustila Rakousko, její doby péče o dítě by byly pro účely výpočtu jejího rakouského starobního důchodu zohledněny. Není tudíž pochyb o tom, že žalobkyně v původním řízení je znevýhodněna pouze z toho důvodu, že využila práva na volný pohyb, což je v rozporu s článkem 21 SFEU. Z toho vyplývá, že v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, kdy dotyčná osoba pracovala a platila příspěvky pouze v členském státě, který je odpovědný za vyplácení jejího starobního důchodu, a to jak před, tak po přenesení svého bydliště do jiných členských států, kde strávila doby, které věnovala péči o dítě, je tento členský stát podle článku 21 SFEU povinen zohlednit uvedené doby pro účely přiznání starobního důchodu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 19. července 2012, *Reichel-Albert*, C-522/10, EU:C:2012:475.

Relevantní právní úprava: článek 44 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Italy Emergenza (spojené věci C-213/21 a C-214/21)

Datum rozhodnutí: 7. července 2022

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že služby pohotovostní a záchranné sanitní přepravy mohou být přednostně zadány prostřednictvím smlouvy pouze dobrovolnickým organizacím, a nikoli sociálním družstvům, která mohou vyplácet svým členům zásluhové dividendy v souvislosti s jejich činností.*

Skutkové okolnosti: Italy Emergenza, sociální družstvo, jehož činnost spočívá v zajišťování služeb běžné a zdravotnické sanitní přepravy, které mělo za to, že toto zadávací řízení obsahuje protiprávní ustanovení, jež mu brání v účasti v tomto řízení, jej napadlo podáním žaloby k regionálnímu správnímu soudu pro Apulii, Itálie. Uvedené družstvo mělo za to, že článek 57 legislativního nařízení č. 117/2017 je v rozporu s čl. 10 písm. h) směrnice 2014/24, z důvodu, že umožňuje přímé zadání služeb pohotovostní a záchranné sanitní přepravy na základě smlouvy výlučně dobrovolnickým organizacím, a vylučuje tedy sociální družstva. Pro účely přímého zadání služeb pohotovostní a záchranné sanitní přepravy na základě smlouvy totiž tento čl. 10 písm. h) staví sociální družstva zcela na roveň dobrovolnickým sdružením. Uvedený soud žalobu zamítl. Rozhodl, že služba, která je předmětem uvedeného zadávacího řízení, je „kvalifikovanou“ sanitní přepravou, na kterou se vztahuje výjimka stanovená v uvedeném čl. 10 písm. h). Dále měl uvedený soud za to, že vyloučení sociálních družstev z působnosti této výjimky je v souladu s unijním právem, neboť tato družstva sledují podnikatelský účel, který odůvodňuje odlišné zacházení, než jaké je vyhrazeno dobrovolnickým organizacím nebo sdružením, které nesledují cíl dosahování zisku. V projednávaném případě je toto vyloučení u Italy Emergenza odůvodněno s ohledem na článek 5 stanov tohoto sociálního družstva, který umožňuje vyplacení dividend v omezené výši.

Právní stránka: Unijní normotvůrce stanovil rozdílné zacházení s „neziskovými“ organizacemi nebo sdruženími uvedenými v čl. 10 písm. h) směrnice 2014/24 na jedné straně a organizacemi uvedenými v předchozím bodě tohoto rozsudku na straně druhé. Z toho vyplývá, že organizace a sdružení uvedené v čl. 10 písm. h) této směrnice nelze stavět na roveň organizacím, u nichž zaměstnanci mají podíl na vlastnictví či aktivně se účastní jejího vedení, jako jsou družstva, uvedeným v bodě 118 odůvodnění a článku 77 uvedené směrnice. Pokud tedy členové sdružení nebo organizace mohou mít, i nepřímou, prospěch v souvislosti s činností tohoto sdružení nebo této organizace, nemůže se na uvedené sdružení nebo organizaci vztahovat výjimka stanovená v čl. 10 písm. h) směrnice 2014/24. V projednávaném případě z čl. 3 odst. 2a legislativního nařízení č. 112/2017 ve spojení s článkem 34 stanov družstva Italy Emergenza vyplývá, že valná hromada může

rozhodnout o vyplacení zásluhových dividend jednotlivým členům. Přitom jelikož zásluhové dividendy představují nástroj umožňující přiznat členům družstva výhodu, existence takové možnosti rozdělení „zisku“ by měla bránit kvalifikaci takového sociálního družstva, jako je Italy Emergenza, coby „neziskové“ organizace nebo sdružení ve smyslu čl. 10 písm. h) směrnice 2014/24.

Související judikatura: rozsudek ze dne 21. března 2019, *Falck Rettungsdienste a Falck*, C-465/17, EU:C:2019:234.

Relevantní právní úprava: článek 10 písm. h) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek.

Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia (věc C-264/21)

Datum rozhodnutí: 7. července 2022

Závěr: *Pojem „výrobce“ nevyžaduje, aby osoba, která na výrobku uvedla svůj název, ochrannou známku nebo jiný rozlišující znak nebo toto uvedení povolila, vystupovala rovněž jako výrobce daného výrobku nějakým jiným způsobem.*

Skutkové okolnosti: Společnost Fennia odškodnila spotřebitele za škody způsobené požárem ve výši 58 879,10 eura na základě pojištění domácnosti. Den před požárem spotřebitel zakoupil u obchodníka kávovar značky Philips Saeco Xsmall HD 8743/11. Podle záznamu o nehodě, který vypracoval hasičský sbor, byl příčinou požáru dotčený kávovar. Tento kávovar byl vyroben v Rumunsku společností Saeco International Group SpA, dceřinou společností Koninklijke Philips. Označení Philips a Saeco, která jsou ochrannými známkami zapsanými společností Koninklijke Philips, byla umístěna na uvedeném kávovaru a jeho obalu. Kromě toho byl tentýž kávovar opatřen označením CE, na němž byl uveden nápis Saeco, adresa v Itálii a poznámka „vyrobeno v Rumunsku“. Společnost Koninklijke Philips má ve Finsku dceřinou společnost, Philips Oy, která tam uvádí na trh domácí spotřebiče označené ochrannou známkou Philips, mimo jiné i dotčený kávovar. Společnost Fennia, na kterou přešla práva spotřebitele poté, co mu nahradila škodu, podala proti Koninklijke Philips žalobu na náhradu škody z titulu odpovědnosti za vadné výrobky. Společnost Koninklijke Philips navrhla zamítnutí této žaloby, přičemž tvrdila, že není výrobcem dotčeného kávovaru.

Právní stránka: Osoba, která vystupuje jako výrobce tím, že na dotčeném výrobku

uvede svůj název, ochrannou známku nebo jiný rozlišovací znak, vyvolává dojem, že je zapojena do výrobního procesu nebo za něj přebírá odpovědnost. Používání těchto údajů pro tuto osobu tudíž znamená, že využívá své dobré jméno, aby tento výrobek učinila atraktivnější v očích spotřebitele, což odůvodňuje, aby na oplátku mohla být založena její odpovědnost za toto využití. Kromě toho, jelikož několik osob může být považováno za výrobce a spotřebitel může uplatňovat svůj nárok vůči kterékoli z nich, není vyhledání jediné „nejvhodnější“ odpovědné osoby, vůči které by spotřebitel měl uplatnit svá práva, relevantní, na rozdíl od toho, co navrhuje předkládající soud. Z toho vyplývá, že k tomu, aby mohla být považována za „výrobce“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 85/374, nelze vyžadovat, aby osoba, která uvedla svůj název, ochrannou známku nebo jiný rozlišovací znak na výrobku, nebo která toto uvedení povolila, vystupovala rovněž jako výrobce daného výrobku nějakým jiným způsobem. Je tudíž nutno konstatovat, že ve věci v původním řízení nevyvolává rozdělení odpovědnosti mezi ní a společností Saeco International Group účinky vůči spotřebiteli, který musí být právě osvobozen od povinnosti určit skutečného výrobce, aby vůči němu mohl směřovat svůj nárok na náhradu škody.

Související judikatura: rozsudek ze dne 17. prosince 2020, *CLCV a další (odpojovací zařízení na diesellový motor)*, C-693/18, EU:C:2020:1040.

Relevantní právní úprava: článek 3 odst. 1 směrnice Rady 85/374/EHS o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky.

SATA International – Azores Airlines SA (věc C-308/21)

Datum rozhodnutí: 7. července 2022

Závěr: *Pokud letiště odletu dotyčných letů nebo letadla odpovídá za řízení systému dodávek pohonných hmot letadlům, lze všeobecný výpadek dodávek pohonných hmot považovat za „mimořádnou okolnost“.*

Skutkové okolnosti: GC si zakoupil letenku na let S4321, který zajišťovala SATA International, s odletem dne 10. května 2017 z Lisabonu (Portugalsko) ve 12:50 hodin a s příletem téhož dne na letiště Ponta Delgada (Azory, Portugalsko) ve 14:15 hodin (místního času). GC dorazil na místo určení v 19:30 hodin, tj.

se zpožděním v délce 5 hodin a 15 minut oproti původně plánovanému času příletu. KU si zarezervoval let s mezipřistáním, který mu umožnil cestovat dne 10. května 2017 z Lisabonu do Santa Maria (Azory, Portugalsko) přes Ponta Delgada. Tento let s mezipřistáním, který byl rezervován jako jediný let, sestával ze dvou letů zajišťovaných SATA International, a sice letu S4321 a letu SP107, jejichž odlet byl naplánován na tentýž den v 18:45 hodin (místního času). Kvůli zpoždění letu S4321 nemohl KU nastoupit na let SP107 do Santa Maria. OP si zakoupil letenku na let S4142, který zajišťovala SATA International, s odletem dne 10. května 2017 z Pica (Azory, Portugalsko) v 17:35 hodin a příletem do Lisabonu v 21:05 hodin (místního času). Vzhledem k tomu, že let S4142 byl zrušen, byl OP dne 10. května 2017 přeměrován na let S4136 s odletem v 21:25 hodin z Terceiry (Azory, Portugalsko) do Lisabonu. Zpoždění letu S4321 a zrušení letu S4142 bylo způsobeno náhlým a nepředvídaným výpadkem systému dodávek pohonných hmot na letišti v Lisabonu, k němuž došlo dne 10. května 2017 od 13:19 hodin. Tento výpadek, který vedl k reorganizaci veškerého letového provozu na tomto letišti, si vyžádal využití skladů pohonných hmot na okolních letištích. GC, KU a OP podali na základě nařízení č. 261/2004 u společnosti SATA International žádost o náhradu škody, která dvěma prvně uvedeným vznikla v důsledku zpoždění letu o více než tři hodiny a posledně uvedenému v důsledku zrušení letu, což mělo rovněž za následek zpoždění příletu o více než tři hodiny. Společnost SATA International tyto žádosti zamítla z důvodu, že tato zpoždění nelze přičítat jí, nýbrž výpadku systému dodávek pohonných hmot na letišti, který byl ostatně nepředvídaný a nečekaný.

Právní stránka: Události, jejichž původ je „vnitřní“, je třeba odlišit od událostí, jejichž původ je „vnější“ ve vztahu k provozujícímu leteckému dopravci. Pojem „mimořádné okolnosti“ tedy zahrnuje jako takzvané „vnější“ události ty události, které jsou výsledkem činnosti leteckého dopravce a vnějších okolností, které jsou v praxi více či méně časté, ale letecký dopravce nad nimi nemá kontrolu, neboť jsou způsobeny přírodním vlivem nebo jednáním třetí osoby, jako např. jiného leteckého dopravce nebo veřejného či soukromého subjektu zasahujícího do letecké nebo letecké činnosti. Pokud je tedy systém dodávek pohonných hmot na letišti řízen letištěm nebo třetí osobou, musí být všeobecný výpadek dodávek pohonných hmot považován za

událost, jejíž původ je vnější ve vztahu k leteckému dopravci, a která se tudíž vymyká jeho účinné kontrole. Vzhledem k tomu, že aby se letecký dopravce, jehož let byl významně zpožděn nebo zrušen z důvodu mimořádné okolnosti ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 261/2004, ve světle bodů 14 a 15 odůvodnění tohoto nařízení, zprostil povinnosti nahradit škodu, je povinen prokázat, že této okolnosti nebylo možné zabránit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření, a že přijal opatření odpovídající situaci, která mohla odvrátit následky této okolnosti, přísluší předkládajícímu soudu posoudit s ohledem na všechny okolnosti sporu v původním řízení a na důkazy předložené dotyčným leteckým dopravcem, zda taková opatření přijal, ledaže by musel podstoupit neúnosné oběti s ohledem na kapacity svého podniku v rozhodné době, zejména tím, že použil veškeré prostředky, které měl k dispozici, aby zajistil přiměřené přesměrování cestujících dotčených významným zpožděním nebo zrušením letu za uspokojivých podmínek a při nejbližší příležitosti, v souladu zejména s cílem spočívajícím v zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících, stanoveným v bodě 1 odůvodnění uvedeného nařízení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 23. března 2021, *Airhelp*, C-28/20, EU:C:2021:226.

Relevantní právní úprava: článek 5 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

ASADE (věc C-436/20)

Datum rozhodnutí: 14. července 2022

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, podle které v rámci zadávání veřejné zakázky na sociální služby je usazení hospodářského subjektu v místě, kde mají být služby poskytovány, kritériem výběru hospodářských subjektů ještě před posouzením jejich nabídek.*

Skutkové okolnosti: Asociace ASADE podala u Nejvyššího soudu Valencijského společenství, Španělsko, žalobu na zrušení nařízení 181/2017, na jejíž podporu uvádí, že čl. 44a odst. 1 písm. c), článek 53, čl. 56 odst. 2 a hlava VI zákona 5/1997, k jejichž provedení bylo toto nařízení přijato, jsou v rozporu s unijním právem z důvodu, že vylučují subjekty, jejichž cílem je dosahování zisku, z možnosti poskytovat určité sociální služby osobní

asistence v rámci režimu součinnosti, zatímco všem neziskovým subjektům, a nikoli jen dobrovolnickým organizacím, umožňují poskytovat tyto služby za odměnu bez nutnosti absolvovat transparentní veřejnou soutěž zajišťující rovné zacházení se zainteresovanými hospodářskými subjekty.

Právní stránka: Článek 76 směrnice 2014/24 vyžaduje, aby kritérium usazení v místě poskytování služeb bylo slučitelné se zásadou rovného zacházení s hospodářskými subjekty. Takové kritérium přitom zavádí rozdílné zacházení s hospodářskými subjekty podle toho, zda jsou, či nejsou usazeny v místě poskytování dané sociální služby. Vzhledem k tomu, že situace těchto subjektů je srovnatelná z hlediska zadání veřejné zakázky, jejímž předmětem je služba uvedená v příloze XIV této směrnice, je takové rozdílné zacházení slučitelné se zásadou rovnosti pouze tehdy, může-li být odůvodněno legitimním cílem. Cílem kritéria výběru založeného na usazení hospodářského subjektu v místě, kde mají být služby poskytovány, je přitom zejména zajistit blízkost a přístupnost sociálních služeb, které jsou předmětem dohody o součinnosti. Je pravda, že tento cíl je z hlediska unijního práva legitimním cílem a je ostatně uznán jak v článku 1 protokolu č. 26, tak v článku 76 směrnice 2014/24, přičemž posledně uvedený článek ukládá členským státům povinnost zajistit, aby veřejní zadavatelé mohli zohlednit potřebu zajištění zejména přístupnosti a dostupnosti služeb uvedených v příloze XIV této směrnice. Kritérium ukládající, jako v projednávaném případě, aby uchazeči byli od okamžiku podání svých nabídek usazení v místě, kde mají být sociální služby poskytovány, je však zjevně nepřiměřené ve vztahu k naplňování takového cíle. I za předpokladu, že by usazení hospodářského subjektu v místě, kde má poskytovat dané sociální služby, bylo nezbytné k zajištění blízkosti a přístupnosti těchto služeb, by totiž takového cíle mohlo být v každém případě dosaženo stejně účinným způsobem tak, že by tomuto hospodářskému subjektu bylo uloženo, aby tuto podmínku splňoval až v samotné fázi plnění předmětné veřejné zakázky.

Související judikatura: rozsudek ze dne 27. října 2005, *Contse a další*, C-234/03, EU:C:2005:644, ze dne 4. dubna 2019, *Allianz Vorsorgekasse*, C-699/17, EU:C:2019:290.

Relevantní právní úprava: články 76 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek.

TL (věc C-242/22 PPU)

Datum rozhodnutí: 1. srpna 2022

Závěr: *V rozporu s právem EU je vnitrostátní právní úprava, podle které se porušení práva na tlumočení a překlad v trestním řízení musí dovolávat nositel těchto práv ve stanovené prekluzivní lhůtě, když tato lhůta začíná plynout ještě před tím, než byla dotyčná osoba informována v jazyce, kterým mluví nebo mu rozumí.*

Skutkové okolnosti: Dne 10. července 2019 bylo proti TL, moldavskému státnímu příslušníkovi, který neovládal portugalský jazyk, vzneseno v Portugalsku obvinění z trestných činů odporu a nátlaku vůči úřední osobě, nebezpečného řízení silničního vozidla a řízení bez zákonného řidičského oprávnění. Protokol o zahájení vyšetřování byl přeložen do rumunštiny, úředního jazyka Moldavska. Ve stejný den bylo příslušnými orgány učiněno Prohlášení o totožnosti a pobytu (PTP), a to bez pomoci tlumočnicka, a aniž byl tento dokument přeložen do rumunštiny. Rozsudkem ze dne 11. července 2019, který nabyl právní moci dne 26. září 2019, byl TL podmíněně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let s dohledem se zkušební dobou ve stejné délce, k vedlejšímu trestu zákazu řízení motorových vozidel po dobu dvanácti měsíců a k peněžitému trestu ve výši 6 eur za každý den 80denní sazby, tedy v celkové výši 480 eur. Během jednání využil TL pomoci právního zástupce, jakož i tlumočnicka. Za účelem výkonu režimu dohledu uloženého rozsudkem ze dne 11. července 2019 se příslušné orgány marně pokoušely kontaktovat TL na adrese uvedené v PTP.

Právní stránka: Je třeba připomenout, že i když směrnice 2010/64 a 2012/13 neupravují podmínky uplatňování práv v nich stanovených, nemohou tyto podmínky ohrožovat cíl těchto směrnic, kterým je zajistit spravedlivé trestní řízení, jakož i respektování práv podezřelého a obviněného na obhajobu. Na jedné straně má přitom povinnost

informovat podezřelé a obviněné o jejich právech na tlumočení a překlad stanovených v čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 směrnice 2010/64, kterou vnitrostátním orgánům ukládá čl. 3 odst. 1 písm. d) směrnice 2012/13, zásadní význam pro účinné zajištění těchto práv, a tedy i pro dodržování článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny. Bez tohoto informování by se totiž dotyčná osoba nemohla dozvědět o existenci a rozsahu těchto práv ani se domáhat jejich dodržování, takže by pro ni nebylo možné plně vykonávat svá práva na obhajobu a na spravedlivý proces. Požadovat tak po osobě dotčené trestním řízením vedeným v jazyce, kterým nemluví či mu nerozumí, aby ve stanovené prekluzivní lhůtě poukázala na okolnost, že nebyla informována o svých právech na tlumočení a překlad stanovených v čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 směrnice 2010/64, by tak mělo za následek, že by právo být informován zaručené v čl. 3 odst. 1 písm. d) směrnice 2012/13 bylo zbaveno své podstaty, a byla by tím zpochybněna práva této osoby na spravedlivý proces a respektování práv na obhajobu, jež jsou zakotvena v článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny. Bez takového informování by si totiž uvedená osoba nemohla být vědoma, že její právo být informována bylo porušeno, a nemohla by tedy na toto porušení poukázat.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. června 2021, *BNP Paribas Personal Finance*, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, ze dne 15. října 2015, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, jakož i ze dne 22. března 2017, *Tranca a další*, C-124/16, C-188/16 a C-213/16, EU:C:2017:228.

Relevantní právní úprava: čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, jakož i čl. 3 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU o právu na informace v trestním řízení.

Zpracoval: Jan Tlamycha